

Ressò

Febrer 16

“La Presentació del Senyor”

Diada dels nostres patrons de Vida Creixent
Sant Simeó i Anna

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Visca l'amistat!

El tema 6 sobre les amistats és molt bonic i profitós. Val la pena que el treballem, tant personalment com en grup, amb ganes i interès.

Comença amb les sentències del Siràcida (Eclesiàstic) i ens invita a una presa de consciència del gran valor de les amistats. Ens anima a exercir l'amistat perquè el goig de fer i tenir amistats val per a totes les edats. També les persones grans poden fer noves amistats i dedicar-se joiosament a la companyia i la conversa amigable. Els amics i les amigues ens enriqueixen i ens aporten vida i animació. Les persones jubilades han de poder i saber gaudir de les amistats, tot trencant la temptació de desaparèixer i tancar-se en l'individualisme o en el desànim.

El text ens recomana que siguem amigables, que tinguem un tracte amistós i que l'escampem en les variades relacions, amb els infants, amb els adolescents, amb els joves i grans, amb tots amb els que convivim a casa nostra, al carrer, als llocs de trobada, esbarjo i reunió, al barri, a les botigues, als mitjans de transport, als ambulatoris i hospitals, a les esglésies i parròquies, en els nostres viatges, a les persones que necessiten la nostra ajuda.... Que de la manera adequada a la nostra situació procurem ser útils i col·laborar a construir un món millor. Per a la cohesió social l'estil amistós és una gran vitamina.

Un punt important i difícil és que no ens freni la mort de persones amigues, assumir la forta ferida que ens causa, perquè amb elles mor una part de nosaltres mateixos, no ens ha de fer desesperar i enmig de la tristesa i l'enyorança s'ha d'anar desvetllant en el nostre cor la memòria agraïda i lluminosa de l'amistat amb aquella persona i que així continuï present en nosaltres. Des de la fe preguem "Senyor, esperem retrobar-nos amb ells i saciar-nos per sempre de la vostra glòria" (pregària eucarística III).

En aquest any que commemorem a Ramon Llull podem referir-nos al seu llibre de 366 pensaments titulat Llibre de l'amic i l'amat, que en clau d'amistat ens presenta la relació del creient amb Déu en Trinitat. Ja ens ho diu Jesús en el capítol 15 de l'evangeli de sant Joan: a vosaltres us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare (verset 15).

*Josep Hortet, consiliari de dos grups de Vida Creixent
al barri de la Marina de Port (Barcelona)*

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada: Presentació del
Senyor, església Saint Pierre et Paul

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfnis Design
Maquetació: David Albarracin

Mons. Josep Torras i Bages (12-09-1846 / 07-02-1916)

Aquest mes de febrer es compleixen 100 anys de la mort de qui fou una figura cabdal del cristianisme al nostra país, que merescudament se l'ha anomenat "Patriarca espiritual de Catalunya".

Josep Torras i Bages va néixer el 12 de setembre de 1848, a Les Cabanyes, un poble a prop de Vilafranca del Panadés. Després dels estudis primaris a Vilafranca, va estudiar la carrera de Dret a la Universitat de Barcelona; i posteriorment el 1869 ingressà al seminari, estudiant filosofia i teologia a Vic, Girona i Valencia. Fou ordenat sacerdot el 1877.

Començà la seva labor sacerdotal a Barcelona, on exercí una intensa labor tan pastoral, com intel·lectual. Fou capellà de diverses cases religioses, confessor del Seminari, consiliari del Cercle Artístic de Sant Lluç, fundador de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, mentre anava bastint la seva ideologia catalanista de profunda arrel cristiana, fins el punt d'esdevenir el màxim exponent d'aquest corrent. L'any 1882 l'elegiren president de la comissió encarregada de redactar "Les Bases de Manresa". També fou elegit el 1896 membre numerari de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, i el 1898 de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona.

Publicà una gran quantitat de llibres i opuscles en català, i encoratjà altres clergues perquè també ho fessin. En castellà publicà el 1888 "*El clero en la vida social moderna*", obra que tingué una gran difusió a tota la península i que el mostrà com a capdavanter del moviment per a l'adaptació de l'Església a les noves realitats polítiques i socials enfront de l'integrisme imperant. El 1892 publicà la seva obra cabdal "*La tradició catalana*", llibre de capçalera de diverses generacions del catalanisme moderat d'arrel cristiana, on defensà apassionadament la llengua catalana i l'aportació del cristianisme a l'història de Catalunya. Aquesta obra fou durant molt temps recordada pels catòlics catalans, que adoptaren amb fervor un lema atribuït a ell "*Catalunya serà cristiana, o no serà*", que reflecteix amb precisió el seu pensament

El 8 d'octubre de 1899 fou consagrat bisbe de Vic, per trasllat del seu antecessor Josep Morgades al bisbat de Barcelona. En aquesta data s'aconseguí, per primera vegada, que totes les seus episcopals catalanes estiguessin regides per persones del país. El 1906 Torras i Bages refusà la promoció a arquebisbe de Burgos pel fet que això comportava el seu allunyament de la terra.

Durant el disset anys d'episcopat, dugué a terme una labor notable, que sortí dels límits de la seva diòcesi i arribà a tot el Principat i altres indrets de parla catalana. Les seves pastorals eren llegides amb entusiasme. Totes les grans figures del moviment de renovació cristiana de Catalunya durant la primera meitat del segle XX es declararen religiosament i políticament fidels al seu mestratge i miraren de continuar i aprofundir el seu pensament. Per renovar i dignificar la

catedral neoclàssica de Sant Pere de Vic, encarregà la pintura dels grans murals a l'artista Josep Maria Sert, que no va veure acabades, ja que va morir el 7 de febrer de 1916.

El 1931 fou incoada la seva causa de beatificació, que ha anat continuant molt lentament.

Daniel Pinya Batlle

Els nostres patrons de Vida Creixent

Aguantant el fred de l'hivern, Simeó aguaita l'arribada del Messies. A Simeó l'Esperit Sant "li havia fet saber que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor (Lc 2,26), i, "guiat per l'Esperit" ha pujat al Temple. Ell no és levita, ni escriba, ni doctor de la Llei, tan sols, "es un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolat" (Lluc2,25).

Ara comprova amb estranyesa que no s'ha fet cap preparatiu, no es veuen banderes, ni garlandes, ni damassos, ni escut enlloc. Josep i Maria creuen l'esplanada portant l'infant en braços. "Portals, alceu les llindes; engrandi-vos portalades eternes, que ha d'entrar el rei de la glòria" (Ps 24,7), clama el salmista.

Simeó s'avança a trobar la Mare amb els braços estesos, rep l'infant i beneeix Déu tot dient: "Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble" (Lc 2,29-32).

Després diu a Maria : "Una espasa et

traspasarà l'ànima; així es revelaran els sentiments amagats als cors de molts" (Lc 2,35). Mare! – li dic – quan arribi el moment d'anar a la casa del Pare, porta-m'hi en braços com a Jesús, que jo també sóc fill teu i sóc nen.

Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada : havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda fins aleshores, als vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple, dedicada dia i nit al culte a Déu amb dejunis i oracions. Ella, doncs, que es trobava allà a la mateixa hora, donava gràcies a Déu i parlava del nen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida.

Com cada any la Vida Creixent de la diòcesis de Barcelona celebrem la diada dels nostres patrons a la basílica de Sant Josep Oriol de Barcelona. Els membres de Vida Creixent de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, aquest serà el segon any que ho celebraran a la Catedral de Sant Llorens de Sant Feliu a les 11:30 hores del dia 2 de febrer.

Narcís

L'alegria resulta més fàcil quan hom sap que no està sol

L'alegria no és feina fàcil. Mai no ho ha sigut. Tampoc avui.

Els sociòlegs de la salut que analitzen l'epidèmia moderna del pessimisme i la depressió pensen que estem passant de l'era de l'ansietat a la de la malenconia. No trobem descans en res. Ens falta nodrir l'alegria de viure i no sabem amb què.

No hem de confondre l'alegria amb el sentit de l'humor.

Saber riure's d'un mateix i de les malastrugances de la vida i fer-ho amb tendresa i pietat fa bé a la persona.

El bon humor es nega a que el sofriment i la frustració s'imposin.

Per això, l'humor ajuda a mantenir l'alegria i, sobretot, ajuda a viure.

Però l'alegria és una altra cosa.

Tampoc no hem d'identificar-la amb l'optimisme que és la inclinació a esperar sempre el millor.

Se optimista no és veure-ho tot de color de rosa. No és substituir l'esperança alimentant il·lusions barates i falses.

L'optimista elegeix la vida de manera positiva i això és bo perquè ens envigoreix davant la prova.

L'alegria neix de les fondàries de la persona i la impregna sencera.

L'alegria

- atorga una llum nova a l'existència
- fa viure amb una confiança bàsica
- porta la persona a donar-se, a obrir-se a estrènyer els vincles d'amistat i de confiança compartida.

El que viu amb alegria no és indiferent a les sofrències dels altres. El dolor

del veí no l'incomoda, sinó que el commou i l'empeny a ajudar-lo.

L'autèntica alegria no es fabrica des de fora introduint en la nostra vida

- diversions
- entreteniments
- frivolitats. Res d'això.

Brolla de dins.

De fet, l'alegria emergeix quan aprenem a viure en la veritat i en l'amor.

L'alegria és el millor d'una existència viscuda de manera sana des de l'arrel. Els creients diuen amb freqüència que Déu és font d'alegria. I és així, perquè Déu ens convida a viure, no a amagar-nos i a deprimir-nos.

Vet aquí l'alegria de viure.

En el pòrtic de Nadal se'ns convida a escoltar les mateixes paraules que Maria: "Alegra't, el Senyor està amb tu."

L'alegria resulta més fàcil quan hom sap que no està sol, perdut en la vida, llançat a la cuneta del viure.

Nadal és l'anunci d'aquesta gran notícia: cap persona humana no està mai sola.

Per què?

Perquè a tots ens acompanya Déu. Nosaltres, realment ens deixem acompanyar?

Sabem agrair el veïnatge diví?

Sabem i volem oferir el nostre de manera lleial i desinteressada?

Josep Lluñell

Resum 81ª Reunió Interdiocesana del dia 15 de setembre 2015

81ª Reunió Interdiocesana del dia 15 de setembre 2015.

Varen participar totes les diòcesis, algun coordinador per motius familiars no va poder estar-hi present i va estar representat per membres de la coordinadora.

El consiliari interdiocesà Mn. Miquel Bada, no va poder assistir per problemes de salut.

Es van treballar les propostes que figuraven a l'ordre del dia.

Propera Trobada interdiocesana a Montserrat els dies 10 i 11 de maig del 2016. Dia 10 hi aniran els bisbats de Barcelona, Lleida, Sant Feliu i Terrassa. La resta de bisbats hi aniran el dia 11. Complimentar la informació que ens demana Vida Ascendente sobre els nostres grups.

Preparar el Pleno Nacional amb l'elecció de nou president en substitució de Guillermo Aparicio, que ha exhaurit els vuit anys de president, proposant com a substitut Álvaro Medina del Campo, coordinador de Alcalà de Henares.

Varem continuar amb els comentaris sobre el tema de renovació i rejuveniment, comentant un text de l'any 1998 sobre el tema, la dificultat de trobar nous col·laboradors per a les coordinadores i que acceptin el compromís i la responsabilitat de treballar per el Moviment. També la renovació del nostres grups amb persones més joves i que tinguin interès amb Jesús i els seus ensenyaments i propostes. És un tema que ens preocupa i ens demana

Col·laboracions

intensificar el treball d'apostolat per aconseguir ampliar el ressò del nostre Moviment com a servei a l'Església i a la societat. En la propera reunió serà un tema a tractar en temps i profunditat. Totes les diòcesis van celebrar el començament de curs i continuen treballant amb il·lusió, alegria i ganes de treballar per el Regne de Déu. Bisbat de Girona, jornada de formació a Solius, celebració dels 25 anys a Banyoles amb una trobada de tota la diòcesi. Compten amb presència de Mons. Pardo.

Bisbat de Lleida, continuen la col·laboració en el Institut Superior de Ciències Religioses. Nou bisbe Mons. Giménez. Al final de curs elecció de coordinador.

Bisbat de Mallorca, nou vice-consiliari Mn. Miquel per ajudar a Mn. Pau. Bisbat de Menorca, celebració jornada de formació al Mercadal. Estan sense bisbe per el trasllat a Lleida de Mons. Giménez. Preparen un curset de Vida Creixent. Bisbat de Sant Feliu, celebració de la Candelera. La nova coordinadora esta en la fase de conèixer els diferents grups de la diòcesi.

Bisbat de Solsona, celebració el dia 7.10 de la trobada diocesana a Berga, amb l'elecció de nou coordinador diocesà, Vicenç Quinquilla. Josep Maria Creus va venir a saludar i a dir que continuarà en la coordinadora ajudant al moviment i al Vicenç però en un perfil mes baix. L'any 2017 celebrarem la Trobada Interdiocesana a Solsona.

Bisbat de Tarragona, celebraran el fi de curs a Tarragona el dia 10 de juny al Sagrat Cor.

Bisbat de Tortosa, el consiliari Joan Manuel Bajo continua amb les seves conferencies per la diòcesi.

Bisbat d'Urgell, celebraran la trobada diocesana a Puigcerdà el dia 4 de març. Bisbat de Vic, nou grup a Navarcles de 12 persones.

Bisbat de Barcelona, el consiliari Mn. Miquel Bada el tenim de baixa per problemes de salut. Nou arquebisbe Mn. Joan Josep Omella.

El temari del curs 2016-2017, "Paper dels laics en l'Església i en el món", l'autor l'arquebisbe Tarragona Mons. La comissió d'Estudis ha treballat i d'acord amb Mons. Pujol ha fet el text definitiu. S'ha entregat a totes les coordinadores perquè en tinguin coneixement. Per el curs 2017-2018 l'esta treballant Mn. Joan Bajo amb el títol "Primavera en la tardor de la vida".

Estan a la disposició de les diòcesis els llibrets de la col·lecció Paraules "La vida espiritual".

A les 12 vam fer un recés per l'Àngelus i un petit descans.

Mn. Xavier Moretó va presentar un esborrany de la tasca dels consiliaris i que s'enviarà un cop corregit, a totes les diòcesis, per comentar-lo en la propera reunió.

A continuació vam estar molt atents a la conferència del P. Francesc Roma sobre la Misericòrdia. Ens va fer un ampli comentari i reflexions sobre aquest important tema a la vida de l'Església. Ens va apropar a l'essència i al rostre de Déu, encarnat en Jesús. Estem molt agraïts per la seva exposició i per la estimació i dedicació al nostre Moviment.

Tot seguit l'Eucaristia concelebrada per els consiliaris presents i presidida per Mn. Joan Manuel Bajo.

Després un dinar de germanor i amistat, no va faltar la fotografia dels qui hi van participar, que ens recordi aquest dia

de treball, col·laboració i l'alegria de compartir una mateixa fe amb esperança i estimació.

La propera reunió interdiocesana serà el dia 12 d'abril del 2016, us hi esperem a tots.

Chiitas y sunitas, Irán y Arabia: fundamentos religiosos de un conflicto político

Irán y Arabia Saudí han roto relaciones diplomáticas. El conflicto entre los dos países tiene causas políticas, económicas, culturales y religiosas que se remontan al origen del islam, y que la historia no ha hecho más que confirmar y enquistar.

De hecho, los dos países ya están en guerra en el suelo del Yemen desde hace un año, donde uno ayuda militarmente a los sunitas yemenitas y el otro a los chiitas. Igualmente, Siria es terreno de enfrentamiento puesto que, a pesar de que el Estado Islámico es enemigo de los dos (a los chiitas acusándoles de infieles, y a la monarquía Saúd de ilegítimos por su alianza con EEUU), Irán defiende al régimen de Bachar al-Assad, y Arabia Saudí sostiene a algunos de los grupos armados rebeldes. Sin duda, los dos países están luchando por la primacía de liderazgo en la región. Irán, desde la revolución de Jomeini, quedó situado “en el lado oscuro” o “el eje del mal” norteamericano. El temor a la extensión de esta revolución llevó a Arabia a buscar el apoyo militar estadounidense a cambio de garantizarle sus necesidades petrolíferas a un precio razonable. Esta alianza contra-natura obligaba a EEUU a apartar la mirada de la absoluta ausencia de respeto por los Derechos Humanos de este país. Irán y Siria quedaban entonces situados en la órbita soviética.

Ahora que EEUU necesita de Irán para acabar con el Estado Islámico y que ya no depende tanto del petróleo Saudí gracias al “fracking”, Occidente busca una posición más neutral en el conflicto entre estos dos países. Irán empieza a alzar la cabeza pero Arabia Saudí está decidida a marcar el terreno. Israel se acerca a Arabia por su temor a Irán, su conflicto persistente con Bacher al-Assad y su particular guerra contra el ejército chiita libanés de Hezbolá.

¿Por qué esta enemistad entre Irán y Arabia? Cuando los Saúd llegaron al poder llevaron a cabo una sistemática destrucción de todos los mausoleos chiitas con el argumento ideológico-religioso de que con sus peregrinaciones a las tumbas de profetas, santos e imanes, los chiitas estaban cayendo en la divinización de seres humanos (shirk), considerado como pecado imperdonable por el islam. Los Saúd, incluso estuvieron tentados de destruir la tumba de Muhammad en Medina para evitar las peregrinaciones. Aunque desistieron comprendiendo la riqueza turística de este patrimonio (¡que ha motivado la construcción de un AVE español entre Meca y

Medina!) no dejan de advertir contra una devoción que consideran desviada. ¿De dónde viene este rigorismo saudí? De un reformismo fundamentalista del islam sunita predicado por el islamista Abd al-Wahhab (s. XVIII) y adoptado por la familia Saúd, que consiguió crear en ese siglo el primer Estado Saudí. De ahí que el islam de Arabia Saudí se denomine wahhabismo, heredado por Talibanes, al-Qaeda o el Estado Islámico. Este Estado saudí no solo hacía frente al Imperio Otomano sino también a otra reforma, del chiismo en este caso, que había llevado a principios del s. XVI a la creación del primer Estado confesional chiita: la Persia de los safavidas. Por esta reforma, el chiismo persa declaraba definitivamente derogada la prohibición para todo chiita de participar en política que había estado vigente al menos hasta el s. X. Pero ahora se iba más lejos: se fundaba un gran estado confesional chiita. A mediados del s. XVIII estaba ya en crisis pero iba a dejar minorías chiitas en Afganistán, Pakistán y Siria, y mayorías en Bahrein e Irak.

Vayamos aún más a la raíz de los conflictos. El s. X supone el primer momento en la historia en la que el chiismo no solo deja de estar perseguido por el sunismo sino que consigue hacerse con los principales centros de poder islámicos de la época. En este momento, el chiismo busca presentarse como un islam ortodoxo para poder gobernar sobre mayorías suníes. Para ello, abandona el punto teológico más grave que le distanciaba del sunismo: la condena de falsificación del Corán. A partir de este momento, el chiismo admite el Corán sunnita como el verdadero Libro revelado a Muhammad, aunque continúa diciendo que éste había optado por Alí como legítimo sucesor. Antes de este siglo, los grandes dirigentes chiitas habían acusado al sunismo no solo de eliminar del Corán numerosos textos sino incluso de haberlos tergiversado de manera similar a la tergiversación que presuntamente llevaron a cabo judíos y cristianos de sus revelaciones.

Esta gravísima acusación además de la casi equiparación de sus dirigentes (Imanes) con los profetas había provocado su persecución y ocultación por parte de los califas sunitas desde el s. VII hasta el s. X. Esta teología diferente se había desarrollado muy probablemente en la confesión chiita como resultado de la inculturación del islam en la cultura persa antigua, dominada por el zoroastrismo y el maniqueísmo. Este encuentro de culturas y religiones, en mi opinión, dio lugar al chiismo como confesión diferenciada del sunismo. Si esta hipótesis es cierta, la defensa que hizo el chiismo de la legitimidad del poder de Alí, primo y yerno de Muhammad, sería no solamente una lucha de poder entre dos personajes, sino una verdadera cosmovisión distinta dentro del mismo islam originario (arabia-oriental chiita y arabia-occidental sunnita) que justificaba la lucha por el poder. La batalla la ganó el mundo suní: Alí fue asesinado. Poco después le llegó el turno a Hasan, su hijo, y finalmente a Husein en la batalla de Kerbala. Su sangre todavía hierve en los corazones de los chiitas que en la fiesta de la Ashura se flagelan y lastiman con largos cuchillos y flagelos.

Sant Ramon de Penyafort desplega la capa damunt l'aigua

Aquest sant és un dels catalans més universals i de més llarga pervivència, car el seu record i incidència travessa els segles. Nascut a Santa Margarida i els Monjos, a l'Alt Penedès l'any 1175, una volta completats els estudis jurídics i eclesiàstics, fou canonge de la seu de Barcelona.

Durant el període d'estudis a Bolonya conegué l'orde de predicadors i també el seu fundador sant Domènec de Guzmán, de manera que en començar la quaresma de l'any 1222 ingressà al convent de dominics de Santa Caterina de Barcelona, un fet que causà un gran impacte en la Ciutat Comtal.

L'any 1225 escriví la *Summa de Poenitentia* i per encàrrec del papa Gregori IX preparà el corpus canònic de les *Decretalia*, que foren promulgades l'any 1234. L'any 1230 Gregori IX el nomenà confessor papal. Alguns anys després, en el 1238, fou elegit mestre general de l'orde de predicadors i redactà les constitucions dels dominics a més d'orientar la dimensió missionera dels frares predicadors. Després d'un llarg servei eclesial es retirà al convent de Barcelona on hi morí el 6 de gener de 1275, als 99 anys d'edat. Ajudà eficaçment a Sant Pere Nolasc en la fundació i estructuració de l'Orde de la Mercè per a la redempció del captius. Fou canonitzat l'any 1601 pel Papa Climent VI, essent la primera cerimònia de canonització realitzada en l'actual basílica de Sant Pere del Vaticà.

Hom li atribuï molts miracles en vida que han tingut una gran repercussió iconogràfica, especialment el de la

“transferetació” o travessada miraculosa del mar des del port de Sóller al de Barcelona per les aigües del Mediterrani quan durant la reconquesta de Mallorca, després d'haver amonestat sant Ramon de Penyafort el rei Jaume I per la seva vida massa llicenciosa, l'amenaçà de retornar a Barcelona si no es corregia; el rei molest, ordena que ningú gosés embarcar cap sacerdot ni religiós sense un explícit manament reial. Davant d'aquesta negativa sant Ramon anà al port de Sóller, i en comprovar el manament reial afectava tots els ports mallorquins, el sant desplega la seva capa damunt de l'aigua, convertí el gaïat en arbre i els escapularis de vela i el Sant Crist de timó, i s'adreçà vers Barcelona on arribà sa i estalvi després de set hores de navegació, tal com ho recorda una antiga oració litúrgica per a la festa de Sant Ramon: “per maris undas mirabiliter traduxisti” i tal com ho recull, també, el text d'uns goigs molt populars: “No és fragata, no, / ni galera armada, / que n'és Sant Ramon / que ha fet un miracle!” Amb la demolició del convent de Santa Caterina ran de l'exclaustració de 1835, el seu sepulcre fou traslladat a la catedral de Barcelona. *Fra Valentí Serra de Manresa, és religiós caputxí i col·laborador de fra Ramon, l'Ermità dels Pirineus*

Activitats culturals

Teatre d'objectes

Fa molts anys que conec Xavier Bobés i bastants que segueixo la seva trajectòria teatral.

Fa ja temps que els comentaristes crítics parlen del seu treball com de teatre d'objectes. I en realitat veient el seu gest concentrat en els objectes, grans o petits, vells o nous, quotidians o insòlits..., jo parlaria de teatre amb objectes. Perquè el teatre ho fa ell i, encara que habitualment roman en silenci, fa parlar els objectes. No m'aturo més en la seva trajectòria que és llarga; només dir que un dels últims espectacles que ha presentat, el va fer en el passat Festival d'Estiu de Barcelona, GREC, en el Mercat de les Flors: *Cosas que se olvidan fácilmente*. En ell la seva paraula (aquesta vegada sí) i la multitud d'objectes per al record que manipula i comparteix amb els cinc espectadors que admet a cada sessió, és una experiència gratificant.

Torna ara, en varies dates de gener a abril de 2016 al Mercat de les Flors. Paga la pena intentar anar-hi. Dos inconvenients: el boca a boca segueix funcionant molt bé en el món del teatre i les entrades s'esgoten en anunciar-se; cal espavilar-se. L'altre inconvenient és que la sala-habitació habilitada per al espectacle no està a l'espai que recorre l'ascensor del teatre i cal pujar un tram d'escales. Però val la pena l'esforç..., sense passar-se.

Exposicions

He pogut veure, en la seva última setmana, l'exposició de CaixaForum, en l'Avinguda de Francesc Ferrer i Guàrdia,

6-8, l'exposició: *Animals i faraons*. El regne animal a l'Antic Egipte. L'exposició ja ha finalitzat, però he vist que segueixen altres de les quals vull destacar el seu interès i les activitats que s'organitzen al seu voltant, no menys interessants.

Per exemple: del 11 de març al 19 de juny, *Impressionistes i moderns*. Obres mestres de la Phillips Collection.

Comença amb una conferència a les 19 hores. Hi ha un cicle d'estudi sobre cinc peces clau, a càrrec d'una catedràtica d'Història de l'Art: 30 de març, Ingres; 6 d'abril, Manet; 13 d'abril, Morisot; 20 d'abril, Fantin-Latour; 27 d'abril, O'Keeffe.

Els dimarts a les 16,30 hores, cafè-tertúlia. Els dimecres a les 12 hores, visita en família.

Els dimecres a les 17 hores i els dissabtes a les 18 hores, visites comentades.

Atenció: els clients de La Caixa tenen l'entrada gratuïta. La resta, 4€.

Donant voltes

Tinc davant meu el programa (i la ferma intenció d'assistir) dels Concerts de carilló, de la temporada 2015-16.

Des del carilló del Palau de la Generalitat, en el primer diumenge de cada mes, a les 12 hores. El lloc d'audiència és el Pati dels Tarongers o la Galeria Gòtica. L'entrada és gratuïta i l'aforament limitat.

El dia 6 de març el concert serà en torn als Països Baixos, amb peces originals per a carilló.

Us avanço que al juliol, i a les 21 hores (amb la fresca) serà el Festival Internacional de Carilló de Barcelona: dissabte 16 i diumenge 17 i dissabte 23 i diumenge 24.

Agenda 2016

Febrer

Dimarts 2: Celebració de la Candelera
Simeó i Anna patrons de Vida Creixent.
Basílica Sant Josep Oriol. A les 5 de la tarda. Obert ha tothom, us esperem.

Dijous 4: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – LES AMISTATS.

Març

Dijous 3: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – L'EXPERIÈNCIA DE TENIR LIMITACIONS.

Abril

Dijous 7: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

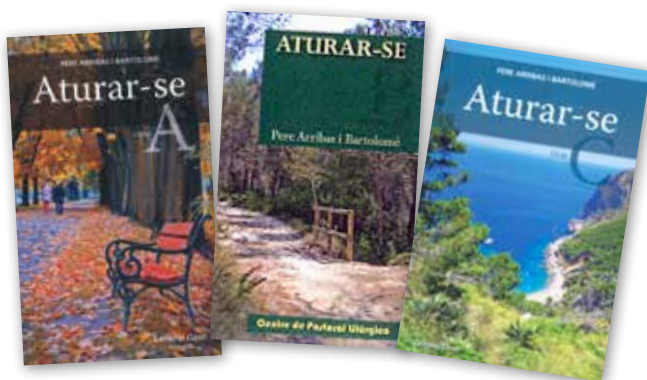
Tema VIII – NOSALTRES I ELS NÉTS.

Maig

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IX – LES PERSONES GRANS I LA FAMÍLIA.

**TEMARI DEL CURS 2015-2016,
“EL NOSTRE ENTORN I
EL NOSTRE CREIXEMENT
PERSONAL” DE MN. MANUEL
CLARET I NONELL**

Aquests llibres, son un recull de “reflexions”, dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN